

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca dąży do stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2006) 5700 wersja ostateczna z dnia 29 listopada 2006 r. w sprawie COMP/F/38.638 kauczuk butadienowy i kauczuk styrenowo-butadienowy w emulsji, w której Komisja stwierdziła, że poprzez uzgodnienie cen towarów, dokonanie podziału rynku klientów na podstawie porozumień o niepodjęciu agresywnych działań i wymianę informacji handlowych dotyczących cen, konkurentów i klientów, skarżąca wraz z innymi przedsiębiorstwami naruszyła art. 81 WE i art. 53 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym.

Na poparcie swoich żądań skarżąca twierdzi, że Komisja:

- popełniła błąd w ocenie nieuwzględniając dowodu na to, że posiadanie przez skarżącą wszystkich udziałów w spółce Kaučuk ma charakter czysto finansowy lub ewentualnie, popełniła oczywisty błąd w ocenie nieuwzględniając dowodu na prowadzenie przez spółkę Kaučuk rynkowej działalności w charakterze niezależnego podmiotu gospodarczego, bez żadnej ingerencji skarżącej w sprzedaż i politykę marketingową tej spółki w dziedzinie emulsyjnego kauczuku butadienowo-styrenowego; oraz
- naruszyła prawo dwukrotnie przypisując to samo zachowanie dwóm odmiennym podmiotom gospodarczym tj. spółce Kaučuk i skarżącej będącej udziałowcem tej spółki.

Pozostałe zarzuty i główne argumenty podniesione przez skarżącą są takie same lub podobne do tych podniesionych w sprawie T-44/07 Kaučuk przeciwko Komisji.

Skarga wniesiona w dniu 21 lutego 2007 r. — ratiopharm przeciwko OHIM (BioGeneriX)

(Sprawa T-47/07)

(2007/C 82/104)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: ratiopharm GmbH (Ulm, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat S. Völker)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie R1047/2004-4 dotyczącej zgłoszenia nr 001701762;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „BioGeneriX” dla towarów i usług z klas 5, 35, 40 i 42 (zgłoszenie nr 1 701 762)

Decyzja eksperta: odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 40/94 ⁽¹⁾, z uwagi na to, że zgłoszony znak towarowy ma dostateczny charakter odróżniający i nie ma konieczności pozostawienia go do swobodnego używania.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994 L 11, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 21 lutego 2007 r. — ratiopharm przeciwko OHIM (BioGeneriX)

(Sprawa T-48/07)

(2007/C 82/105)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: ratiopharm GmbH (Ulm, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat S. Völker)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie R1048/2004-4 dotyczącej zgłoszenia nr 001701762;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „BioGeneriX” dla towarów z klas 1 i 5 (zgłoszenie nr 2 603 124).

Decyzja eksperta: częściowe odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 40/94⁽¹⁾, z uwagi na to, że zgłoszony znak towarowy ma dostateczny charakter odróżniający i nie ma konieczności pozostawienia go do swobodnego używania.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994 L 11, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 14 lutego 2007 r. — Movimondo Onlus przeciwko Komisji

(Sprawa T-52/07)

(2007/C 82/106)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Movimondo Onlus (Rzym, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci P. Vitali, G. Verusio, G.M. Roberti, A. Franchi)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- uchylenie zaskarżonej decyzji;
- ewentualnie stwierdzenie, w oparciu o art. 241 WE, niezgodności z prawem i braku zastosowania art. 133 i 175 rozporządzenia Komisji nr 2342/2002 z dnia 23 grudnia 2002 r.;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Niniejszą skargą Associazione Movimondo ONLUS, pozarządowa organizacja współpracy i solidarności międzynarodowej, wnosi na podstawie art. 230 akapit czwarty WE o uchylenie decyzji Komisji z dnia 1 grudnia 2006 r. (nr C (2006) 5802 wersja ostateczna) nakładającej na organizację pozarządową (ONG) MOVIMONDO karę administra-

cyjną za poważne naruszenie etyki zawodowej i ciężkie uchybienie postanowieniom umownym.

2. Należy w tym względzie dodać, że stosunki zobowiązaniowe z Komisją odnośnie do pomocy humanitarnej oraz interwencji w ramach współpracy i rozwoju są regulowane umowami zwanymi umowami subwencyjnymi (Grant Agreements), zawartymi na podstawie umów ramowych o partnerstwie (Framework Partnership Agreements, zwanymi dalej „FPA”) oraz ogólnymi warunkami mającymi zastosowanie do umów. W szczególności Komisja postanowiła nałożyć sporną karę w stosunku do następujących umów ramowych ECHO stanowiących przedmiot niniejszej sprawy:

— FPA nr 3-134, podpisana w dniu 6 listopada 2003 r.;

— FPA nr CCP 99/0119 z dnia 26 lutego 1999 r.

3. W uzasadnieniu swojej skargi o uchylenie decyzji z dnia 1 grudnia 2006 r. Movimondo podnosi pięć zarzutów.

W pierwszym zarzucie skarżąca podnosi naruszenie prawa odnośnie do art. 93, 96 i 114 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich oraz podnosi zarzut niezgodności z prawem art. 133 i 175 rozporządzenia Komisji (WE, Euratom) nr 2342/2002 z dnia 23 grudnia 2002 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady nr 1605/2002 w związku z naruszeniem art. 183 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich.

W drugim zarzucie skarżąca podnosi błędną i niepełną ocenę okoliczności faktycznych ze strony Komisji, stanowiącą podstawę zarzutów wobec skarżącej oraz brak ostatecznych danych, na których opiera się decyzja nakładająca karę.

W trzecim zarzucie skarżąca podnosi naruszenie zasady ogólnej ochrony prawa do obrony.

W czwartym zarzucie skarżąca podnosi błąd w ocenie faktów, w oparciu o które nałożono karę oraz przypisanie skarżącej nieistniejących okoliczności. Jednocześnie podnosi ona naruszenie zasady proporcjonalności i brak uzasadnienia w odniesieniu do „skutecznego, proporcjonalnego i odstraszającego” charakteru kar, którego wymaga art. 114 rozporządzenia finansowego nr 1605/2002.

Wreszcie w piątym zarzucie skarżąca podnosi po pierwsze, nieokreślony charakter projektów, które stanowią podstawę zaskarżonej decyzji, jak również prekluzję. Jednocześnie podnosi ona nieistnienie aktu wspólnotowego przewidującego karę, jak również naruszenie art. 2 ust. 2 i art. 3, ust. 1 ww. rozporządzenia Rady 2988/95. Po drugie, podnosi naruszenie art. 175 i 133 ww. rozporządzenia Komisji nr 2342/2002.